

ด้วยพระบรมเดชานุภาพ

โดย

พ.ท. ประสาร ทองภักดี

จัดพิมพ์เพื่อสมนาคุณผู้บริจาคสมทบกองทุน
จัดตั้งมูลนิธิวัดนาคำใหญ่เพื่อการศึกษาและสาธารณกุศล

คำนำ

เมื่อมีข่าวการอภัยโทษนักโทษจำนวนไม่น้อยกว่า ๒๐,๐๐๐ คน เนื่องในวาระเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็มีเสียงโหยขานเชิงหวาดวิตกว่า ผู้พ้นโทษเหล่านั้นจะมาก่อปัญหาสังคมหนักขึ้นอีก ทำให้นึกถึงอุดมคติของการราชทัณฑ์ในปัจจุบันที่เปลี่ยนระบบเดิมจากที่เอาผู้กระทำผิดไปลงโทษ (punishment system) มาเป็นเอาผู้กระทำผิดไปแก้ไขให้ดีขึ้น (correction system) โดยยึดปรัชญาว่า “จะต้องทำให้เขาดีขึ้นกว่าก่อนที่จะก้าวเข้าสู่เรือนจำ” แล้วผมจึงคิดว่า ความหวาดวิตกกังวลว่ายังไกลเกินเหตุ ความคิดอันนี้เป็นที่มาของจินตนิยายเรื่อง “ด้วยพระบรมเดชานุภาพ”

และโดยที่ชวาคำใหญ่ได้ประชุมพิจารณากันว่า ในปีมหามงคลนี้สมควรที่ชุมชนระดับท้องถิ่นเช่น ตำบลนาคำใหญ่ จะได้แสดงออกซึ่งความจงรักภักดี ทั้งทางกายวาจาใจ จึงเห็นชอบเป็นเอกฉันท์ที่จะจัดตั้งมูลนิธิวัดนาคำใหญ่เพื่อการศึกษาและสาธารณกุศล ขึ้นเพื่อสร้างกิจกรรมเทอดพระเกียรติในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งนับเป็นการแสดงความจงรักภักดีได้ส่วนหนึ่ง จึงได้ช่วยกันหาเงินเพื่อจัดตั้งมูลนิธิดังกล่าว และตั้งปณิธานร่วมกันว่า จะจดทะเบียนเป็นมูลนิธิให้สำเร็จในช่วงปีมหามงคลนี้ด้วย และโดยที่ขณะนั้นรัฐบาล, โดยกองทัพบก, ก็กำลังดำเนินโครงการอีสานเขียว ซึ่งเป็นโครงการ

ตามพระราชดำริ และความเชี่ยวชาญของอิสานน่าจะหมายถึงความเชี่ยวชาญ
ทางจิตใจ (คุณธรรม) ด้วย ดังนั้นมูลนิธิที่จะจัดตั้งขึ้นนี้ จึงสนับสนุน
โครงการอิสานเขียวได้อีกทางหนึ่ง

นอกจากนี้ยังได้พิจารณากันว่า ในการจัดหาทุนจัดตั้งมูลนิธินั้น
หากจะมีสิ่งสมนาคุณผู้ร่วมบริจาคบ้างก็จะเหมาะสมยิ่ง

จึงเห็นสมควรจัดพิมพ์หนังสือเชิงสารคดีขึ้นสักเล่มหนึ่ง และ
มอบให้ผมเป็นผู้ดำเนินการ ผมจึงเขียนเรื่อง “ด้วยพระบรมเชษฐา-
ภาพ” ขึ้นสนองเจตนาด้วยเหตุผลดังกล่าวมา

และเพื่อให้สิ่งสมนาคุณมีสาระมากขึ้น จึงได้พิมพ์เรื่องอื่น ๆ
ซึ่งผมเขียนไว้ก่อนหน้านี้นี้ผนวกอีก ๓ เรื่อง คือ พุทธปฏิวัติ-การ
ปฏิวัติที่ไม่นองเลือด, พิมพ์ใจ และ นิพพานกัวลาลัมเปอร์ เป็น
ของแถมด้วย

ความดีใด ๆ อันจะพึงมีจากกุศลทานครั้งนี้ คณะผู้ก่อตั้งมูลนิธิ
ขอถวายเป็นราชสักการะแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในปิ่นอันเป็น
มิ่งมหามงคลยิ่งนี้.

พันโทประสาร ทองภักดี

ประธานคณะผู้ก่อตั้งมูลนิธิ

๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๐

บ้านเลขที่ ๖๒๙/๔ ซอยเจริญพาณิชย์

ถนนลาดพร้าว บางเขน กทม. ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๕๑๑๐๐๙๔

ด้วยพระบรมเดชานุภาพ

ด้วยพระบรมเดชานุภาพ

สิงห์ เป็นชายหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่งของทุ่งบางเขน รักอยู่กับ สมปอง สาวงามบ้านเดียวกัน ซึ่งฝ่ายหญิงก็ตกลงปลงใจยอมรับรัก หากขัดทางพ่อแม่ฝ่ายหญิงไม่ยอมให้ทั้งคู่รักกัน จึงหาทางขัดขวาง ทุกวิถีทาง ทั้งนี้ก็เป็นธรรมดาของพ่อแม่ที่มีลูกสาว ย่อมอยากให้ลูก มีความสุข มีหน้ามีตา แต่งงานทั้งทีก็อยากได้ผู้ชายที่มีฐานะ มีเงิน มีรายได้พอเลี้ยงดูกัน เพราะพ่อแม่ถือคติว่าถ้าพึ่งความรักจะกิน เข้าไปยังไงไหว และก็บังเอิญชายหนุ่มผู้นี้ก็มีแต่ความรักที่จะมอบ ให้ ทรัพย์สินเงินทองก็ไม่มี ติดขัดอยู่ตรงนี้ ความรักจึงต้องสะดุด หยุดอยู่

แต่ว่ากันว่า อานุภาพความรักนี้รุนแรงเหลือ ยิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุ สิงห์หนุ่มผู้นี้จึงเข้าตำราเดียวกัน ยิ่งนานวันเข้าความรักก็ยิ่งเจริญ ดูเหมือนว่าหัวใจทั้ง ๔ ห้อง มันบรรจุความรักหญิงสาวไว้เต็มปรี จันไม่มีที่จะบรรจุความรู้สึกผิชอบชั่วดีอะไรอีกแล้ว ในที่สุดก็ถึงจุด ระเบิด เมื่อเขาทนอำนาจความรักไม่ไหว จึงต้องตามใจตัว คือชวน พรรคพวกไปจุดสมปอง สาวงามมาครองรัก สาวเจ้าก็มาอยู่กินด้วย กันด้วยความเต็มใจเต็มรัก

พออยู่กินด้วยกันไม่กี่วัน พ่อของหญิงสาวก็ตามมาทวงลูกสาว คืน เมื่อประจันหน้ากันเข้าแล้ว ฝ่ายพ่อตาก็เปิดฉากต่อว่าต่อขานกัน ขึ้นและไม่ต่อว่าต่อขานเปล่า ยังแถมด่าสาเดเสียเทเสียอีกด้วย

สิงห์หนุ่ม เป็นคนประเภทโทสจริต อารมณ์ร้ายสะสมไฟกองใหญ่พะเรอเกรียนลั่นหัวใจอยู่แล้ว เมื่อถูกคานัก ๆ เข้าก็ทนไม่ไหว บันดาลโทสะขึ้นมาจึงเอามัดจัมพองพ้อตาเสียหลายแผล ถึงตาย กว่าสิงห์หนุ่มจะรู้สึกตัว ก็กลายเป็นฆาตกรมือเพชรฆาตไปเสียแล้ว เขาจึงตกเป็นผู้ต้องหา ฐานฆ่าคนตายและต่อมา ก็ถูกศาลพิพากษาลงโทษจำคุก ๑๕ ปี อนิจจาความรัก!

ไม่มีปัญหา สมปอง เมียรัก ก็กลายเป็นปองไม่สมเสียแล้ว เธอจึงต้องกลับไปอยู่กับพ่อแม่ แม้จะอาลัยรักผัวเพียงใด ก็งานปัญญาที่จะได้ไปอยู่ในเรือนจำด้วยกัน เพราะกฎหมายไม่ยอมให้คนดี ๆ ไปอยู่ในคุก (นอกจากพัวติดกับเจ้าหน้าที่อื่น ๆ) สมปองจึงต้องจากผัวด้วยน้ำตานองหน้า

ฝ่ายสิงห์หนุ่ม ผู้ผัว ก็อาลัยหาน้อยไม่ แต่เมื่อได้ฟังจากปากนางว่า นางจะซื่อสัตย์ จะคอยและจะหมั่นไปเยี่ยมเช่นนี้ความทุกข์ของเจ้าหนุ่มก็ค่อยคลายลง และก็จริงอย่างที่เขাপองหวัง เมื่อเขาต้องเข้าไปรับกรรมในเรือนจำ นางก็หมั่นไปเยี่ยมและทุกครั้งก็ให้ความหวังไว้กับเขา ที่จะคอยเขาจนกว่าเขาจะหมดกรรม เขาจึงมีความหวังเต็มหัวใจที่จะได้อยู่กินฉันสามีภรรยาด้วยความสุขเมื่อพ้นโทษแล้ว เขาจึงคอยวันแสนสุขนั้นทุกโมงยาม

ยังมีอีกคนหนึ่งที่เป็นห่วงเป็นใยเขาด้วยความรักความปรารถนาดี นั่นคือท่านพระครูเจ้าอาวาสองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพี่ชายของเขาเอง ท่านได้ไปเยี่ยมเขาเสมอ และบางครั้งก็ได้พบเมียสาวของเขาที่นั่นด้วย

ครั้นต่อมา มีเหตุวิปริตเกิดขึ้น คือเมียของเขาหายไปไม่ไปเยี่ยมอีก ตามท่านพระครู ท่านก็อ้อ ๆ อึ้ง ๆ ไม่ค่อยอยากจะพูดถึงเรื่องนี้ ตามที่ไร ก็บ้ายเบี่ยงไปหาเรื่อง ธรรมะธัมโมทุกทีไป เขาจึงได้แต่คอย คอยด้วยความหวังว่า นางจะไปเยี่ยม แต่แล้วก็คอยหายตกลงว่า เมื่อก่อนนี้ มีคนไปเยี่ยมเป็นประจำอยู่ ๒ คน คือ เมียเขา กับท่านพระครูพี่ชาย แต่บัดนี้ มีเพียงรายเดียวคือท่านพระครูเท่านั้น

และทุกครั้งที่ท่านพระครูไปเยี่ยม เขาจะรบเร้าถามถึงเมียเขาเสมอ แต่ท่านพระครูซึ่งกำความลับไว้ในมือ ก็ไม่กล้าบอกความจริง คงใช้คำหรับเดิม คือบ้ายเบี่ยง ด้วยเกรงว่าเขาจะเสียใจ แต่ท่านก็พยายามที่จะหาโอกาสบอกเขาอยู่ หากแต่ยังไม่สบโอกาสเหมาะ

เขารู้สึกว่า วันคืนช่างผ่านไปเชื่องช้าเสียเหลือเกิน ในใจเขาเต็มไปด้วยความสงสัย ในข้อที่เมียหายไปเลย ๆ ตามท่านพระครูก็ไม่ได้เรื่อง เขาจึงจะเริ่มคิดอกุศล ความก่อกวนเริ่มเกาะกุมหัวใจเขาเข้าแล้ว

แต่เหมือนสวรรค์บันดาล วันคืนผ่านมาถึง ๕ ธันวาคม วันเฉลิมพระชนมพรรษาปีนี้ ได้มีประกาศพระราชกฤษฎีกา พระราชทานอภัยโทษแก่นักโทษที่อยู่ในข่ายจะได้รับพระมหากรุณา สิ่งเป็นนักโทษชั้นดีเยี่ยม จึงได้รับพระมหากรุณาธิคุณนี้ในระดับสูงสุด คือได้รับปลดปล่อยร่วมกับนักโทษชั้นดีเยี่ยมอีกหลายคน

ในวันที่จะได้รับปลดปล่อย ทางการเรือนจำได้ประมุขนักโทษที่อยู่ในข่ายได้รับพระราชทานอภัยโทษทั้งหมด และเมื่อถึงเวลาผู้บัญชาการเรือนจำได้อ่านคำสั่งของทางราชการ และให้โอวาทว่า

“การได้รับพระราชทานอภัยโทษนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่หลวงของพระมหากษัตริย์เจ้า เป็นความเมตตาปราณีของรัฐบาล ความมุ่งหมายก็เพื่อให้ทุกคนกลับตัวกลับใจเป็นพลเมืองดีของชาติ จึงขอให้ทุกคนสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และความปรารถนาดีของรัฐบาล ขอให้ทุกคนเป็นพลเมืองดี และจบลงด้วยการอวยพรให้ทุกคนได้รับความสุขความเจริญ และอย่าให้ได้อะไรมาพบกันอีกเลย”

พิธีปลดปล่อยก็เป็นอันสิ้นสุดลง ทุกคนเป็นอิสระแล้วเสียงไชโยกึกก้อง แสดงถึงความดีใจอันใหญ่หลวง ไม่มีใครอ้อยอิ่งอยู่ในคุกอีกแล้ว จึงเมื่อพิธีจบลง ต่างก็ร่ำลากัน แล้วทยอยกันออกมา มีหลายคนมีญาติมิตรมาคอยรับอยู่แล้ว ผู้ที่ไม่มีคนมารับ ก็ต้องรับตัวเองออกไป

สิงห์หนุ่มก็อยู่ในประเภทที่ไม่มีคนมารับ เขาเคยหวังลม ๆ แล้ง ๆ เหมือนกันที่จะได้บังเอิญพบเมียรักที่หน้าประตูคุก แต่ก็หมดหวัง เขาจึงก้าวมาสู่อิสรภาพอย่างตัวคนเดียวและรีบไปหาท่านพระครูที่วัด

ความจริง ท่านพระครูก็ทราบดีว่า เขาจะพ้นโทษวันนั้นแต่ท่านไม่ได้ไปรับ เพราะเห็นว่าไม่ใช่กิจสงฆ์ และแน่ใจว่าเขาจะต้องมาหาท่าน ก็เป็นจริงตามนั้น

หลังจากได้รับทักทายด้วยความดีใจจากท่านพระครูแล้วเขาก็ถามถึงเมียทันที

“นี่ใจเย็น ๆ นั่งคุยเรื่องอื่นกันก่อนเถอะน่า” ท่านพระครูบอก

“คุยเรื่องอื่นไม่ได้แล้วหลวงพี่ เพราะผมคิดถึงของผมนี่” เขายืนยัน พร้อมทั้งสอดส่ายสายตาเข้าไปในกุฏิท่านพระครูเหมือนกับจะค้นหาใครสักคนหนึ่ง

ท่านพระครูเห็นท่าไม่ดี จึงจำเป็นต้องเปิดเผยความจริง แต่ก่อนจะเล่าให้ฟัง ได้เตือนสติเขาว่า

“แกจะต้องฟังเรื่องนี้อย่างใจเย็นนะอย่าวู่วาม”

“โอ้ครับหลวงพี่ ใจเย็นใจร้อนไม่เห็นเกี่ยวกันนี่ครับ บอกมาเถอะว่า เรื่องมันเป็นยังไง” เขาเริ่มแสดงอาการขุ่นเคืองออกมา

ท่านพระครูเห็นว่าเขาเป็นเอามาก จึงบอกว่า “เมียแกมีผ้าไหมแล้ว!”

เหมือนฟ้าเปรี้ยงผ่ากลางหัวใจ ความรักความแค้นประดังกันขึ้นมา หากนางในฝันนั่งอยู่ที่นั่นเขาคงกระโดดก้นคอตายแน่ แต่เขาจะจับใจไว้ได้ เพราะอยากรู้เรื่องต่อไปอีก จึงถามท่านพระครูด้วยเสียงปรกติว่า

“เขาแต่งกับใคร? บ้านอยู่ไหนครับหลวงพี่?”

ท่านพระครูเห็นท่าทางเขาเป็นปรกติ ก็นึกว่าเขาปลงตกแล้ว จึงเล่าความจริงให้ฟังทั้งหมด พร้อมทั้งบอกที่อยู่ให้ทราบโดยตลอด

“ผมต้องฆ่าคนอื่นอีกแล้วครับหลวงพี่” เขาพูดอย่างครุ่น พร้อมกับ
ลูกนั่งกราบ

“ลาละครับ หลวงพี่!” เขาริบหมุนตัวกลับ

ท่านพระครูตกตลิ่ง ในเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึง จะห้ามก็ไม่ทัน
เพราะทุกอย่างมันเปลี่ยนไปกระทันหัน ท่านก็ได้แต่เดินตามไปให้สติ
ว่า

“อย่าทำเขาอีกนะ เลิกจองเวรจองกรรมเสียทีเถอะ”

แต่ไม่มีอะไรจะเปลี่ยนแปลง สิ่งห่อหุ้มไม่หันหน้ามามองคงเดิน
คุ่ม ๆ ไปอย่างคนใจลอย

“มันคงฆ่าเขาอีกแล้ว” ท่านพระครูบ่นกับตัวเอง แล้วก็กลับ
เข้ากุฏิอย่างคนมีทุกข์หนัก

คืนวันนั้น ท่านพระครูต้องนอนกระสับกระส่ายเพราะความ
หวาดว่าจะได้รับฟังข่าวร้ายอีก ท่านวาดภาพในใจว่า อีกไม่กี่วัน
คงจะเห็นภาพเขาถูกจับในหน้าหนังสือพิมพ์ และจะได้อ่านข่าว
ฆาตกรรมนำหาวาดเสียว โดยน้ำมือของเขา ท่านสงสัยอยู่คนเดียว
ว่า ผัวหรือเมียจะถูกฆ่า หรือจะเป็นศพไปทั้งคู่เท่านั้น

แต่ทันใดนั้น ท่านต้องสะดุ้ง เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูพร้อม
ทั้งเสียงเรียก

“หลวงพี่! หลวงพี่ครับ เปิดประตูหน่อย”

ท่านพระครูจำเสียงได้แม่นยำ ทั้งตกใจและแปลกใจระคนกัน
จึงรีบไปเปิดประตูทันทีและต้องตกตลิ่ง และหวาดผวาไปพักหนึ่ง

เมื่อมองเห็นภาพนำหวาดเสียวอยู่ตรงหน้า คือภาพชายฉกรรจ์
ถือดาบขาวเป็นมันปลื้มยืนหมิ่นทิ่มอยู่

“แกไปฆ่าเขาหรือ?” ท่านพระครูถามอย่างร้อนรน

เขายิ้มอย่างรู้ใจว่า จะต้องถูกถามประโยคนี้นะ

“เดี๋ยวลับ หลวงพี่ ใจเย็น ๆ หน่อย ไปนั่งคุยกันบนโน้นก่อน
เถอะครับ!” เขาพูดเป็นเชิงล้อท่านบ้าง

ท่านพระครูไม่พูดว่าอะไร ได้แต่เดินนำเขาไปยังที่รับแขกด้วย
ความมุ่งมั่นเป็นกำลัง แล้วต่างก็นั่งลง ท่านพระครูเริ่มตั้งกระทู้ถามเขา
อีก

“ไหนเล่าให้ฟังซิ แกฆ่าเขาแล้วจะหนีไปไหน?”

เขาหัวเราะหิๆ มองท่านพระครูอย่างผู้ปลงตก พลังกล่าวซ้ำ ๆ
ว่า

“เปล่าครับหลวงพี่ ผมไม่ได้ฆ่าเขาหรอก”

“หือ!” ท่านพระครูอุทาน และจ้องหน้าถามว่า

“อะไรนะ! แกว่า แกไม่ได้ฆ่าเขาหรือ?”

“ครับ ผมไม่ได้ฆ่าเขาจริง ๆ” เขายืนยัน “และผมเลิกจองเวร
เขาแล้วด้วย เขากล่าวเน้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่น”

“เออ! โล้งออกไปที” ท่านพระครูถอนหายใจอย่างผู้หมดกังวล
“ฉันนึกว่าแกจะต้องกลับไปตะรางบางขวางอีกแล้ว แต่ไหนลองเล่า
ให้ฉันฟังซิว่า เรื่องมันไปอย่างไรมาอย่างไรกัน” ท่านพระครูถามอย่างไม่
แน่ใจ

เขาจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง

“ตอนแรก ผมแค่นิ่งจริงๆ ครับหลวงพี่ มีอย่างรี ให้สัญญากับผมเป็นมันเป็นเหมาะว่าจะคอยผม ทำให้ผมตายใจ ผมเชื่อจริงๆ ว่า เขาจะคอยตามสัญญา ผมหวังว่าจะได้ไปอยู่กับเขา แต่พอได้ฟังหลวงพี่บอก ความแค้นก็ระเบิดถึงที่สุด.

เขากล่าวต่อไปว่า

“ผมตั้งใจจะไปฆ่าเขารับ หลวงพี่ ชำมันให้ตายตกตามกันไปทั้งคู่ ผมจึงไปขโมยมีดดาบนี้จากร้านเจ๊กซง แล้วตรงไปบ้านที่หลวงพี่บอก ค้นหาจนพบ ทำให้ความแค้นของผมมากขึ้น และเมื่อได้ยินเสียงหญิงหนึ่งคนอยู่บนบ้าน ก็ยิ่งทำให้ผมคั่งแค้นแทบเป็นบ้า ผมจำได้ว่าเสียงนั้นเป็นเสียงเดียวกับที่ทำให้ผมหลงใหลมาแล้ว.

“ต้องฆ่ามัน!” เขาสาธยายต่อไปอีก ผมบอกกับตัวเอง และกัดฟันมุ่งแอบเดินไปยังบันไดจะขึ้นบ้าน แต่หลวงพี่ครับ ทันใดนั้นเหมือนปาฏิหาริย์ เข่าผมทรุดลงตรงนั้นเอง เมื่อสายตาออกไปเห็นภาพเครื่องหมายเฉลิมพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบ อันประกอบด้วยสัญลักษณ์แห่งสถาบันพระมหากษัตริย์เจ้า ประดิษฐานอยู่เหนือซุ้มประตูบ้าน หลังจากนั้นท่ามกลางแสงสลัวของไฟหลากสี มีข้อความถวายพระพรทรงพระเจริญ- อยู่เบื้องล่างสัญลักษณ์นั้น

“การได้รับพระราชทานอภัยโทษครั้งนี้ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันใหญ่หลวง ของพระมหากษัตริย์เจ้า----- จึงขอให้ทุกคนสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ ----- ขอให้ทุกคนเป็นพลเมืองดี และอย่าได้มาให้พบกันในที่นี้(บางขวาง)อีกเลย”

“คำพูดของผู้บัญชาการก่อนปลดปล่อย แว่วเข้ามาในหูของ
ผม ขณะเดียวกันพระรูปอันทรงสง่าของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ผุดขึ้นในดวงจิต ความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเกิดตามติดขึ้นมา
บันดาลให้เกิดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี มโนธรรมนี้แหละครับหลวงพี่
สะกดผมให้แน่นิ่งอยู่ตรงบันไดนั้นเอง

เขายกมือขึ้นเหนือหัว พร้อมกับกล่าวสับไปว่า

“ผมก็มลงกราบพลางรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ และเลิกคิด
ฆ่าคนทั้งสองเด็ดขาดบัดเดี๋ยวนั้น แล้วผมก็รีบตรงมาหาหลวงพี่
นี่แหละครับ”

กล่าวเสร็จเขาก็ก้มลงกราบท่านพระครูอีกครั้งหนึ่ง

“เป็นสุขเป็นสุขเถอะ” ท่านพระครูให้พรอย่างดีใจ “เอ้อ!
ว่าแต่ว่า มีใครเห็นเกหรือเปล่า” ท่านพระครูไม่วายเป็นห่วง

“เปล่าครับหลวงพี่! ตอนนั้นปลอดคนจริง ๆ” เขาเว้นระยะนิด
หนึ่งแล้วกล่าวว่า

“หลวงพี่ครับ ผมตั้งใจเสียสละทุกอย่างแล้วและขอบวชอยู่กับ
หลวงพี่นี้แหละ จะไม่ไปไหนอีกแล้ว”

“โมทนาสาธุ” ท่านพระครูสันทนุสน แต่ก็อดเป็นห่วงใน
อนาคตของเขาไม่ได้ จึงถามว่า “แต่เกแนใจหรือว่าจะบวชได้ เพราะ
มันไม่ใช่เรื่องที่จะทำเล่น ๆ นะ”

“แนใจครับหลวงพี่” เขาตอบยืนยัน “ผมปลงตกแล้ว ผมจึง
ขอถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาตลอดไป.”

“ดีแล้ว! ถ้าเช่นนั้น ฉันก็จะจัดการให้” ท่านพระครูให้สัญญา
 “เออ! ก็นี่ดีแล้ว นอนพักผ่อนเสียที่นี้แหละ ดูท่าทางแกอดโรย
 มากนี่”

“ครับ” เขาตอบ

แล้วต่างก็แยกกันไปนอน.

ส่วนนายสิงห์โดยที่เคยได้รับอบรมเรื่องวิปัสสนากัมมัฏฐาน
 จากราชทัณฑ์ ก่อนจะเข้าอนิจจังให้ว้พระสวคมนตรี และเจริญสมาธิ
 ภาวนา บรรยายกาชช่วงเอื้ออำนวยเสียนี้กระไร และท่ามกลางความ
 สงบสงัดในจิตนั่นเอง ภาพสัญลักษณ์ดังกล่าวได้ปรากฏขึ้นเป็น
 อุกคหนิมิตในสมาธิจิตอย่างชัดเจน มโนสำนึกเกิดขึ้นในเชิงญาณปัญญา
 ว่า

“โอ! ด้วยพระบรมเดชานุภาพแท้หนอ”

แล้วก็ล้มตัวลงนอนม่อยหลับไป

ทันใดนั้น เขารู้สึกว่า ได้ยินเสียงเกาะประตูเรียก

“สิงห์ สิงห์ เปิดประตูที”

เขารีบไปเปิดประตู

“โอย!” เขาอุทานด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อเห็นภาพดวงหน้า
 คือพ่อตาถือมีดดาบเล่มที่เขาโยนทิ้งนั่นเอง หน้าดาบมีงถึงลำทับว่า

“อ้ายสิงห์! มึงต้องตาย!” พลังเงื้อมดาบ สุดแขนฟันคว่ำยับ
 ลงมาทันที เขาหลบฉากไปพร้อมทั้งตะโกนลั่นห้อง

“หลวงพี่ หลวงพี่ช่วยที มันจะฆ่าผม เร็ว!”

ท่านพระครูสดุดั้งตั้งตกใจ ลูกขึ้นวิ่งมาทางที่เขานอนอยู่ เห็นเขานั่งตัวสั่นเป็นลูกนกจึงถามว่า “เป็นอะไรไปอีกละสิ่งห้”

สิ่งห้ยังตกใจไม่หาย รวบรวมสติสัมปชัญญะละล้าละลักบอกท่านว่า

“ผมฝันไปครับหลวงพี่ เห็นพ่อตาถือมีดดาบเล่มที่ผมทิ้งนั่นแหละมาฆ่าเอาชีวิต เจื่อดาบสุดเข่นฟันผมตรงนี้ ดีที่ผมหลบได้ทัน”

ท่านพระครูยิ้มออกมาได้ พลาญพูดว่า

“เออ! ดีแล้ว แสดงว่าพ่อตาเกหายแก่นมาอโหสิให้แกแล้วนอนให้หลับเถอะ”

“รีครับ!” เขามองท่านพระครูด้วยสายตาถึงสุขถึงสงสัยแล้วต่างก็แยกกันไปนอนอีกครั้งหนึ่ง.

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

* Thou art the only one
who can do me good.
Thou art the only one

ภาคผนวก

๑. พุทธประวัติ
(การปฏิบัติที่ไม่มองเลือด)
๒. พิมพ์ใจ
๓. นิพพานกัณฑ์ลัมเปอร์
๔. เรื่องเกี่ยวกับมูลนิธิ

พุทธปฏิวัติ

(การปฏิวัติที่ไม่นองเลือด)

บทนำ

การปฏิวัติโดยมากมักจะจบลงด้วยเลือดนองท่วมท้องช้าง แต่ยังมี การปฏิวัติอย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่มีการนองเลือดเลย นั่นคือการปฏิวัติสังคมของพระพุทธเจ้า เมื่อ ๒๕๐๐ ปีเศษมาแล้ว ซึ่งปรากฏว่า ในขณะที่สังคมอินเดียกำลังหลงมกอยู่ กับสิ่งแวดล้อม นามโนธรรมคำดังไปสู่กันบึงแห่งความมืดนั้น พระพุทธเจ้าได้ทรงกวาดล้างม่านมืดแห่งความโง่เขลาให้จางหาย ประทานความฉลาดเฉลียวและปลูกประชาชนให้ตื่นจากความหลงใหล ทั้งนี้ โดยพระองค์ทรงใช้วิธีการ ๓ อย่าง คือ

๑. การวางวัตถุประสงค์ของการปฏิวัติที่แน่นอน

๒. การใช้หลักการสอนที่เหมาะสม

๓. การใช้วิธีดำเนินงานที่เหมาะสม

จึงขอเรียกการปฏิวัติครั้งนั้นว่า เป็นการปฏิวัติที่ไม่นองเลือด

พุทธปฏิบัติ

๑. ทรงวางวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติที่แน่นอน

เมื่อพิจารณาจากมูลเหตุการเสด็จออกทรงผนวชของพระพุทธเจ้าแล้ว จะพบว่า วัตถุประสงค์ของพระองค์ในการปฏิบัติสังคัมก็คือ จะหาทางแก้ปัญหาชีวิตที่ถูกต้องให้กับมนุษยชาติ ทั้งนี้ก็โดยพระองค์ทรงมองเห็นว่า ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องความทุกข์ของชีวิต ปัญหาชีวิตทั้งหมดจึงรวมอยู่ที่ความทุกข์ หากทำลายทุกข์เสียได้ ก็เท่ากับแก้ปัญหาชีวิตได้ทุกอย่าง ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า วัตถุประสงค์ในการปฏิบัติสังคัมของพระพุทธเจ้าก็คือ เพื่อหาทางแก้ปัญหาชีวิตที่ถูกต้องนั่นเอง

และเมื่อพิจารณาดูหลักธรรมของพระองค์ทั้งในระดับ โลกียะ และ โลกุตระ แล้ว ก็พบว่า มีหลักการแก้ความขัดข้องในชีวิตทั้งนั้น เช่น ในชั้นโลกียะที่สอนว่า ทาลิตถียัง ทุกขัง โลเก ความยากจนเป็นทุกข์ในโลก จึงได้ทรงวางหลักแก่นไขไว้หลายอย่าง เช่น หลักคำสอนเรื่องประโยชน์ปัจจุบัน และอบายมุขเป็นการปฏิเสธการแก้ความยากจนด้วยวิธีอ่อนหวานบวงสรวงอันเป็นวิธีเก่าแก่อายัดสิ้นเชิง

เรื่องเหล่านี้แสดงถึงวัตถุประสงค์ที่แน่นอนในพุทธปฏิบัติ

๒. ทรงใช้หลักการสอนที่เหมาะสม

เมื่อพิจารณาโดยทั่วไป ก็พบว่า พระพุทธเจ้าทรงมีหลักการสอนอยู่ ๓ อย่าง คือ

๒.๑ เลิกคำสอนดั้งเดิมทั้งหมด แล้วตั้งหลักคำสอนใหม่ขึ้นแทน

๒.๒ ยอมรับหลักศีลธรรมจรรยาบางอย่างที่ดีอยู่แล้ว ให้คงถือปฏิบัติต่อไปอย่างเดิม

๒.๓ ดัดแปลงคำสอนเดิม โดยนำมาแปลความหมายเสียใหม่
ขอขยายความตอนนี้สักเล็กน้อย

๒.๑ เลิกคำสอนดั้งเดิมทั้งหมดแล้วตั้งหลักคำสอนใหม่
ขึ้นแทน

เนื่องจากศาสนาเก่าที่นับถือกันอยู่ก่อนพุทธกาล คือ ศาสนาพราหมณ์ สอนให้เชื่อถือและบูชาเทพเจ้าต่างๆ เชื่อกันว่า ความทุกข์ของชีวิตมีพระเป็นเจ้าบันดาล การที่คนจะได้สุขหรือทุกข์จึงขึ้นอยู่กับความเมตตาปราณีของพระเป็นเจ้า มนุษย์จึงเป็นลูกนกในกำมือของพระเป็นเจ้าอย่างแท้จริง ฉะนั้น การปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์จึงมุ่งเพื่อให้พระเป็นเจ้าเมตตาปราณี วิธีปฏิบัติเพื่อผลดังกล่าวจึงมีอยู่ ๒ ทาง คือ

ก. ทางสายหย่อน เป็นวิธีประจบพระเป็นเจ้าด้วยวิธีบำรุงบำเรอ โดยนึกไปว่า พระเป็นเจ้าก็มีความต้องการคล้ายมนุษย์ คือยังต้องการกำนัลบันเทิง จึงมีการบวงสรวงด้วยวิธีต่างๆ เช่น บูชาด้วยบั้ง ถวายเหล้าอย่างดีที่เรียกว่าโสมบั้ง ทั้งนี้โดยผ่านมนุษย์คนกลาง เช่น การถวายน้ำโสม ก็มีมนุษย์เป็นผู้ดื่มแทน วิธีปฏิบัติอย่างนี้ เรียกตามทางวิชาการว่า กามสุขัลลิกานุโยค

ข. ทางสายตั้ง เป็นวิธีประจบพระเป็นเจ้าด้วยบำเพ็ญตบะ โดยทรมานตนด้วยวิธีต่างๆ ที่เรียกว่า ทุกกรกิริยา เช่นนั่งอดข้าวอดน้ำ ยืนขาเดียว ย่างตัวด้วยไฟร้อนๆ ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้พระเป็นเจ้าเห็นความสามารถและความจงรักภักดี แล้วจะได้ประทานสิ่งที่ตนต้องการให้ วิธีปฏิบัติอย่างนี้ เรียกตามทางวิชาการว่า อัตตกลีมนานุโยค

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า ทางทั้งสองสายนั้น เป็นทางผิด จึงทรงเลิกเสียทั้งสองสาย แล้วทรงสร้างทางสายใหม่ขึ้นแทน คือ ทางสายกลาง เรียกตามทางวิชาการว่า มัชฌิมาปฏิปทา และทางสายนี้จะพาให้ออกห่างจากพระเป็นเจ้า ซึ่งพระองค์เห็นว่า ไม่ใช่ผู้จะดับทุกข์ได้ แต่ทางสายนี้จะพาไปยังแดนแดนหนึ่ง คือ นิโรธ หรือ นิพพาน ซึ่งเป็นแดนที่ทุกข์ดับแล้ว (แดนดังกล่าวนี้ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนความสะอาดในสบู่ ความสะอาดย่อมแยกออกได้จากสบู่ แยกออกได้จากเสื้อผ้า คงมีภาวะอยู่อันหนึ่งซึ่งเราเรียกว่า ความสะอาด) และหลักใหม่ที่สุดที่พระองค์ค้นพบ และประกาศออกมาใหม่คือ อริยสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค เป็นหลักวิธีแก้ปัญหาชีวิตโดยตรง และได้ผลแน่นอนอนทุกระดับ

๒.๒ ยอมรับหลักศีลธรรมจรรยาบางอย่างที่ดีอยู่แล้ว ให้คงถือปฏิบัติต่อไปอย่างเดิม

ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ แสดงให้เห็นว่า สังคมอินเดีย ก่อนพุทธกาล เป็นสังคมที่มีระเบียบดีเหมาะสมกับยุค นอกจากความ

หลงผิดส่วนใหญ่ซึ่งสร้างความมีคตินั้นในจิตใจดังกล่าวแล้ว ในส่วนที่เกี่ยวกับระบบศีลธรรมจรรยา ก็ยังมีส่วนค้างคาอยู่ไม่น้อย ฉะนั้น พระพุทธองค์จึงทรงยอมรับหลักปฏิบัติอันเก่าแก่นี้ เช่นเรื่อง การรักษาศีล ไม่ว่าจะเป็นศีล ๕ หรือ ศีล ๘ (ศีลอุโบสถ) ซึ่งมีอยู่ก่อนพุทธสมัย พระพุทธองค์ก็ทรงรับไว้เป็นหลักสำคัญอันหนึ่งในพระพุทธศาสนา

และในการบัญญัติพระวินัยสำหรับพระสงฆ์ (๒๒๓ ข้อ สำหรับพระภิกษุ และ ๓๑๑ ข้อ สำหรับนางภิกษุณี) พระพุทธองค์ก็ยังเคารพหลักนิติศาสตร์อันเก่าแก่ คือ หลักเรื่องกฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง จะเห็นได้จากการไม่ปรับเป็นโทษแก่ภิกษุที่เป็นต้นเหตุให้ทรงบัญญัติพระวินัยข้อนั้นๆ เช่น กรณีพระสุทิน เดิมเป็นลูกคนเดียวของเศรษฐี ออกบวชด้วยศรัทธา ต่อมาพ่อต้องการอยากได้ทายาทไว้สืบสกุล จึงขอให้พระสุทินหลับนอนกับภรรยาเก่าของท่าน พระสุทินเห็นว่า ไม่มีข้อห้ามในเรื่องนี้ จึงยอมทำตามคำขอร้องจนได้ลูกชายคนหนึ่ง เรื่องนี้เป็นต้นเหตุให้พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติวินัยข้อปฐมปราชิก และในกรณีนี้พระพุทธองค์ไม่ได้ปรับอาบัติใดๆ แก่พระสุทินเลย เพราะเป็นต้นบัญญัติเรียกตามภาษาพระวินัยว่า อาทิกัมมิกภิกขุ ซึ่งเท่ากับว่าพระพุทธองค์ทรงถือหลักว่า “พระวินัยไม่มีผลย้อนหลัง” เช่นเดียวกับหลักทางนิติศาสตร์ดังกล่าวแล้ว

๒.๓ ดัดแปลงคำสอนเดิม โดยนำมาแปลความหมายเสียใหม่

หมายถึง การปฏิรูปคำสอนใหม่ให้ถูกต้องกับความจริง แต่อาจจะไม่ถูกใจคนบางคนที่เสียประโยชน์ แต่ความจริงก็จะต้องเป็นความจริง คนส่วนใหญ่จึงต้องยอมรับความหมายใหม่โดยเหตุผลใหม่ เช่นที่เคยสอนกันว่า พรหมณ์เป็นผู้ประเสริฐ คนที่จะเป็นพรหมณ์ได้ต้องเป็นผู้เกิดในสกุลพรหมณ์เท่านั้น ต้องสืบเชื้อสายพรหมณ์ทั้งทางบิดาและมารดา (พ่อแม่ต้องเป็นพรหมณ์โดยกำเนิด) พระพุทธเจ้าทรงอธิบายใหม่ว่า คนเราไม่ใช่ว่าพรหมณ์หรือผู้ประเสริฐเพราะชาติสกุล แต่เป็นผู้ประเสริฐเพราะการกระทำหรือความประพฤติเท่านั้น

เคยสอนกันว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างและอยู่บนพรหมโลก พระพุทธเจ้าทรงอธิบายใหม่ว่า พ่อแม่เป็นพรหม เพราะเป็นผู้สร้างเช่นกัน และพรหมไม่จำเป็นต้องไปอยู่บนพรหมโลก มนุษย์ธรรมดาที่เป็นพรหมได้ ถ้ามีคุณธรรมที่เรียกว่า พรหมวิหาร คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา

เคยสอนกันว่า เทวดามีสวรรค์เป็นที่สถิตย์ เทวดามีความเป็นอยู่อย่างสุขสำราญ มีนางฟ้าเป็นเทวี เป็นเรือนแสน เสวยสุขอยู่ในทิพย์วิมานอันโอฬาร คนจะเป็นเทวดาได้ก็ต้องเมื่อตายไปแล้ว แต่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า มนุษย์ก็เป็นเทวดาได้ ถ้ามีธรรมะสำหรับเทวดาประจำใจอยู่ ธรรมะสำหรับเทวดาเรียกว่า เทวธรรม คือ หิริ

และโอดตปปะ หรือ คีล ๕ นั้นเอง และเคยสอนกันให้เชื่อว่า พระเป็นเจ้าบนสรวงสวรรค์เป็นที่พึ่งของคน แต่พระองค์สอนและให้เหตุผลใหม่่ว่า คนเราต้องพึ่งตนเอง ถึงกับทรงวางเป็นสัจจสูตรไว้ว่า อตตานิ อตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน

ที่กล่าวมานี้ เป็นหลักการพุทธปฎิวัติข้อ ๒ คือ การใช้หลักการสอนที่เหมาะสม

พุทธปฎิวัติข้อต่อไป คือ

๓. การใช้วิธีดำเนินงานที่เหมาะสม

ข้อเท็จจริงสอนให้เราต้องยอมรับว่า การเผยแพร่ความคิดหรือหลักใหญ่ๆ แม้จะเป็นเรื่องดี เรื่องจริง และมีประโยชน์เป็นเรื่องยากเย็นเพียงใด คนที่เผยแพร่ความคิดใหม่ของคนโดยผิดวิธีมักจะแพ้ภัยตัว เช่น โสเครติส ถึงกับถูกบังคับให้ดื่มยาพิษดังที่ทราบอยู่แล้ว หรือบางทีก็ต้องบังคับให้ยอมรับความคิดใหม่ๆ ถึงกับเกิดรบกันก็มี ทั้งนี้เป็นเพราะดำเนินการผิดวิธีทั้งสิ้น

ความคิดและหลักการที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบนั้น ล้วนเป็นของใหม่ ขัดต่อความรู้สึก และสังคมในยุคนั้นทั้งสิ้น ฉะนั้น การที่จะทำให้สังคมยุคนั้นยอมรับจึงเป็นเรื่องยากไม่น้อยเลย แต่พระพุทธองค์ก็ทรงประสบผลสำเร็จ เพราะปฏิบัติถูกวิธีนั่นเอง โดยทรงดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ ๑ หาผู้รับคำสอนครั้งแรก

ขั้นที่ ๒ หาผู้ถ่ายทอดคำสอน

ขั้นที่ ๓ กระจายกำลังถ่ายทอดคำสอน

ขั้นที่ ๔ หาผู้สนับสนุน (ศาสนูปถัมภก)

ขั้นที่ ๕ ตั้งองค์การบริหาร (องค์กรจัดตั้ง- ORGANIZED)

ขั้นที่ ๑ หาผู้รับคำสอนครั้งแรก

ความคิดและหลักการใหม่ เป็นเรื่องยากที่จะสอนให้คนเข้าใจได้ง่าย โดยไม่เสียเวลามากนัก พระพุทธเจ้าทรงทราบเรื่องนี้ดี ฉะนั้นหลังจากตรัสรู้แล้ว จึงทรงนึกถึงนักบวชด้วยกันก่อน เพราะเป็นพวกที่ได้รับการศึกษาอบรมมาในทางเดียวกัน ย่อมจะมีทางที่เข้าใจได้ง่ายกว่าผู้อื่น เริ่มด้วยทรงนึกถึงอาจารย์เก่าสองท่าน คือ อาฬารดาบส กับ อุทกดาบส แต่ท่านทั้งสองเคราะห์ร้ายที่มรณภาพไปเสียก่อน ต่อมาทรงนึกถึงเบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ซึ่งเคยเป็นศิษย์กันกุฎิ และมีความรู้พื้นฐานทางปรัชญาอยู่แล้ว จึงเสด็จไปทรงสอนเป็นครั้งแรก และผลก็เป็นไปดังที่พระองค์ทรงคาดหมาย คือเมื่อทรงแสดงหลักใหม่ที่ทรงค้นพบ เบญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ก็สามารถเข้าใจได้ทันที การแสดงธรรมครั้งนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญ เรียกว่า ปฐมเทศนา มีเนื้อหารวบรวมอยู่ในพระสูตรใหญ่อันหนึ่งคือ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

การหาผู้ที่เข้าใจคำสอนครั้งแรกเป็นเรื่องยากเย็นที่สุด พระพุทธองค์ทรงประสบผลสำเร็จโดยง่าย เพราะทรงเลือกผู้รับคำสอนครั้งแรกได้เหมาะสม

ขั้นที่ ๒ หาผู้ถ่ายทอดคำสอน

เมื่อหาผู้รับคำสอนครั้งแรกได้ ก็แสดงให้เห็นชัดว่า ความคิดใหม่ หลักใหม่ที่ค้นพบไม่เป็นหมัน ปัญหาต่อไปก็คือ ทำอย่างไรจึงจะหาผู้ถ่ายทอดคำสอนให้แก่กระจายไปได้เร็วที่สุด

เรื่องนี้พระพุทธองค์ทรงใช้วิธีลัด คือทรงหาทางจงใจนักบวชคนสำคัญชั้นคณาจารย์ให้มาเป็นสาวกก่อน ซึ่งในเวลานั้น มีผู้ตั้งตัวตั้งสำนักเป็นคณาจารย์เจ้าลัทธิอยู่หลายแห่ง และที่สำคัญมีอยู่สำนักหนึ่งคือ สำนักของชฎิล สกุกัสสปะ ๓ พี่น้อง ซึ่งมีสานุศิษย์ที่จงรักภักดีอยู่ถึงหนึ่งพันคน พระองค์จึงเสด็จไปทรงสั่งสอนชฎิลสกุกัสสปะทั้ง ๓ นั้น และได้ผล คือ ชฎิลทั้ง ๓ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าเป็นศาสดา ยอมปฎิญาณตนเป็นพุทธสาวก และในขณะที่เดียวกันบรรดาสานุศิษย์ทั้ง ๑,๐๐๐ คน ก็ยอมปฎิญาณตนเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าด้วย

และผลที่ตามมา ซึ่งนับว่าสำคัญที่สุดก็คือ ขบวนการที่บุคคลชั้นคณาจารย์เจ้าลัทธิขนาดชฎิล ๓ พี่น้องยอมเป็นสาวกของพระพุทธเจ้านั้น เกิดเป็นข่าวใหญ่ สั่นสะเทือนวงการนักบวชในยุคนั้นอย่างกว้างขวาง พระเกียรติคุณของพระองค์ฟุ้งขจรไปทั่วทิศ (กิตติศัพท์ โอฬารคคโค)

ขั้นที่ ๓ กระจายกำลังถ่ายทอดคำสอน

ปัญหาต่อไปก็คือ เมื่อหาผู้ถ่ายทอดคำสอนได้แล้ว จะทำอย่างไร คำสอนจึงจะกระจายไปได้เร็ว และไปได้ไกล ทั้งนี้ เพราะสภาพของ

สังคมยุคนั้น ย่อมผิดแผกจากยุคนี้ร้อยเท่าพันทวี ความสะดวกด้าน การคมนาคมเป็นอันไม่มี เพราะเป็นยุคที่เดินเท้ากันอยู่

เรื่องนี้ พระพุทธองค์ทรงแก้โดยชักซ้อมวิธีถ่ายทอดคำสอน แล้ว ทรงส่งพระสาวกให้กระจายกันไปสั่งสอนประชาชน โดยให้ไป แห่ละคน ไม่ให้รวมกันไป ทั้งนี้เป็นวิธีใช้หลักพีชคณิต ไม่ใช่หลัก เลขคณิต และในตอนแรกนี้ เมื่อมีผู้เลื่อมใสใคร่จะบวช ก็ทรงมอบ อำนาจให้พระสาวกทำหน้าที่อุปัชฌาย์บวชได้เลย

โดยวิธีนี้ ทำให้ได้ผู้ยอมรับนับถือได้มาก สมตามพระพุทธ ประสงค์ เพราะปรากฏว่า ชั่วเวลาเพียง ๘ เดือน ก็สามารถ ประกาศสถาปนาพระพุทธศาสนาลงได้เป็นปีกแผ่นมั่นคง

ขั้นที่ ๔ หาผู้สนับสนุน (ศาสนูปถัมภก)

เป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การทำงานของนักบวชนั้น ย่อมทำด้วย มือเปล่า ไม่มีกำลังทรัพย์ หรืออิทธิพลใด ๆ เป็นของตน แต่การ ทำงานที่จะให้บรรลุผลนั้น จะขาดกำลังดังกล่าวนั้นไม่ได้ ฉะนั้น ความจำเป็นเบื้องต้นแรกของพระพุทธองค์ก็คือ จะต้องได้ผู้สนับสนุน ฝ่ายอาณาจักร และผู้สนับสนุนนั้นจะต้องเป็นผู้มีอำนาจมีอิทธิพล และในยุคพุทธกาล แคว้นมคธเป็นรัฐที่ทรงอำนาจมาก พระเจ้า พิมพิสาร ราชาแห่งแคว้นมคธก็เป็นกษัตริย์ที่เข้มแข็ง แผ่อำณาเขต ได้กว้างไกล เป็นที่ยำเกรงของแคว้นอื่น ๆ ในเวลานั้น และที่แคว้น มคธนี้แหละ เป็นแหล่งที่มีกษัตริย์เจ้าลัทธิตั้งสำนักเผยแพร่วัทธิของ ตนอยู่หลายสำนัก มีคนเข้าใจเรื่องศาสนาเรื่องปรัชญาอยู่มาก

หลาย ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงได้เสด็จไปโปรดพระเจ้าพิมพิสาร เป็นกิจลักษณะเป็นครั้งแรก โดยนำชฎิล ๓ พี่น้อง และศาสนิกษ์ ๑๐๐๐ รูป ไปด้วย

ครั้งนั้น พระเจ้าพิมพิสาร และพลเมืองซึ่งตามตำนานว่ามีจำนวน ถึง ๑๒ ล้านคนที่อาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์ ได้ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าเป็นศาสดา โดยประกาศตนเป็นพุทธมามกะพร้อมกันทั้งหมด

และในเวลาต่อมา พระพุทธองค์ก็ประกาศประดิษฐานพระพุทธศาสนาลงในแคว้นมคธนั่นเอง ซึ่งเป็นผลให้พระพุทธศาสนามั่นคงและแผ่กระจายไปยังดินแดนอื่น ๆ ที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของแคว้นมคธโดยรวดเร็ว ทำให้ลัทธิศาสนาดั้งเดิมอับแสง คณาจารย์เจ้าลัทธิหลายท่านต้องยอมเป็นพุทธสาวกทั้งสำนัก บางท่านก็ยอมให้ศาสนิกษ์เป็นสาวกเพราะห้ามไม่ได้ ปฏิกริยาจากคณาจารย์เจ้าลัทธิต่าง ๆ มีขึ้นหลายแห่ง แต่ก็ไม่รุนแรงถึงขนาดล้างแค้นด้วยเลือดเลย

ขั้นที่ ๕ ตั้งองค์การบริหาร (องค์กรจัดตั้ง- organized)

ในตอนแรกเริ่มประกาศพระพุทธศาสนา ปัญหาต่าง ๆ ที่กระทบกระเทือนต่อผลงานของพระพุทธองค์ยังไม่มี เพราะสาวกยังมีน้อย การควบคุมบังคับบัญชายังทำได้ง่าย คำสั่งคำสอนที่มีมาจากพระพุทธเจ้าโดยตรง ยังสามารถรับฟังได้โดยทั่วถึง และยังมีความเคารพยำเกรงในคำสั่งคำสอนนั้นอยู่อย่างมั่นคง แต่ต่อมาเมื่อสาวกมีมากขึ้นและสาวกเหล่านั้นมีต่างกันถึง ๔ ประเภทคือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ปัญหาต่าง ๆ จึงตามมา มีการแปลคำสอนผิด เกิด

ความเข้าใจผิด และบางกรณีก็ตั้งใจทำผิดจากพุทธประสงค์ ด้วยเหตุนี้ พระพุทธองค์จึงให้ดำเนินงานในรูปเป็นองค์การบริหารอันหนึ่ง แต่เป็นองค์การบริหารแบบของพระองค์เอง ซึ่งโดยลักษณะแล้วมีข้อแตกต่างจากระบบการปกครองในยุคนั้นเป็นอย่างมาก เพราะการปกครองในยุคนั้นใช้ระบอบราชาธิปไตย แต่หลักการบริหารของพระพุทธองค์มีลักษณะเป็นประชาธิปไตยมากที่สุด

ด้วยการจัดองค์การบริหารที่เหมาะสมอย่างนี้ จึงทำให้มีการปกครองอีกแบบหนึ่งคือการปกครองคณะสงฆ์ ซึ่งมีวิวัฒนาการมาเป็นลำดับ ตั้งแต่สมัยพุทธกาล จนถึงปัจจุบัน และในประเทศไทย ได้ยอมรับหลักปกครองอันนี้ ถึงกับมีกฎหมายคุ้มครอง ซึ่งปัจจุบันนี้คือ พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๐๕

เมื่อนึกถึงพุทธปฏิวัติ เมื่อ ๒๕๐๐ ปีเศษมาแล้วนั้น ทำให้มองเห็นความยากลำบากของพระพุทธองค์ที่ต้องฝ่าฟันกับอุปสรรครอบด้าน เริ่มตั้งแต่ความไม่เข้าใจของคน ปฏิกริยาต่าง ๆ และความขาดแคลนทั้งหลายซึ่งล้วนแต่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าของการดำเนินงานทั้งสิ้น แต่พระพุทธองค์ก็สามารถทำลายอุปสรรคดังกล่าวได้เป็นอย่างดี และทำงานไปที่ละขั้นทีละตอนจนสำเร็จลง

พุทธวิธีปฏิวัตินี้ดังกล่าวน่าจะเป็นวิธีเก่าแก่เกินไป ควรเก็บเข้าหอจดหมายเหตุแต่เอกสารในหอจดหมายเหตุก็เป็นสิ่งมีค่าอยู่ จึงขอเสนอตำราเก่า ๆ ไว้อ่านกันดูบ้าง อาจจะมีประโยชน์บ้างสำหรับนักร้อนทอง

๒

พิมพ์ใจ^๑

ก่อนไปพม่าเคยอ่านพบในหนังสือฝรั่งบางเล่ม เขาเรียกพม่าว่า “เมืองพระเจดีย์” หรือ “ดินแดนแห่งพระเจดีย์” ข้าพเจ้าต้องกระซิบกับตัวเองว่า ฝรั่งคนนั้นคงไม่เคยมาเมืองไทยแน่ เพราะเมืองไทยก็มีเจดีย์มากไม่น่าจะแพ้ใคร และเจดีย์ของเราที่ชื่อเสียงโด่งดังก็มีอยู่หลายองค์ เช่น พระปฐมเจดีย์, พระธาตุพนม, ภูเขาทองหรือเจดีย์อื่น ๆ ซึ่งมีอยู่ทั่วไปทั้งภาคได้ฝ่ายเหนือ ฝรั่งจึงน่าจะเรียกเมืองไทยว่า “เมืองพระเจดีย์” แทนที่จะเรียกว่า Land of Smile หรือดินแดนแห่งความยิ้ม ไม่ทราบว่าเขาจะพูดจริงหรือล้อเล่น เพราะการยิ้มมีสไตส์ต่าง ๆ ยิ้มแย้มก็มี ยิ้มเยาะก็มี ยิ้มแหย ๆ ก็มี ยิ้มอย่างน่าชื่นอกตรมก็มี แต่เมื่อได้มาพม่า มาถึงพุกามโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ขึ้นไป สักการะพระบรมสารีริกธาตุเกือบถึงยอดสัพพัญญูเจดีย์อันสูงลิ่ว มองเห็นยอดพระเจดีย์ทั้งหลายระเกะระกะทั่วไปหมดแล้ว ก็ต้องยอมรับว่า ที่ฝรั่งพูดนั้นถูกของเขาแล้ว เพราะจำนวนเจดีย์ในเมืองเรา ไม่ได้ ๑ ใน ๑๐๐ ของพม่า เมืองไทยเราชอบสร้างเจดีย์แต่ในวัด และวัดหนึ่งก็มีไม่มากนัก ส่วนของพม่า เขาไม่ถือว่าจำเป็นต้องสร้างในวัดเลย ที่ไหน ๆ ก็ได้ ในบ้านช่อง ท้องไร่ท้องนาสร้างได้ทั้งนั้นเจดีย์มีความสำคัญนำหน้าวัด ตรงกันข้ามกับเมืองไทยซึ่งวัดสำคัญกว่าเจดีย์

๑ ตัดตอนจากหนังสือ ไปพม่า-ร่วมสังคายนาครั้งที่หก หน้า ๔๖๒ ของร้อยเอก ประสาร ทองภักดี (พ.ศ. ๒๔๕๗)

ข้าพเจ้าหวนนึกไปถึงเมื่อคราวทัศนจาร เมืองหงสาวดี ซึ่งไปโดยขบวนรถยนต์ ผ่านทุ่งนาป่าละเมาะ ได้สังเกตเห็นด้วยตาว่า กลางทุ่งแท้ ๆ ก็มีเจดีย์ผุดขึ้นมาได้ บางที่ข้าง ๆ ทางรถยนต์นั้นเอง ก็ยังอุตสาหึมเจดีย์ผุดขึ้นมาให้เราสักระยะ เมื่อคราวบินจากย่างกุ้ง ไปมณฑลผ่านใจกลางพม่า ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นชัดเจนว่า เจดีย์เต็มเมืองพม่าจริง ๆ มองลงมาที่ไร เป็นต้องพบพระเจดีย์ทุกครั้ง ไม่ว่าจะ เป็นทุ่งนาป่าเขา เมื่อไปเยือนเมืองสกาย เห็นเจดีย์เต็มไปหมดทั้งภูเขา นับว่าสกายมีเจดีย์มากมายน่าตื่นตื้นอยู่แล้ว แต่เมื่อมาถึงพุกาม มาเห็นทะเลเจดีย์ประจักษ์ตาอย่างนี้ ข้าพเจ้าเกือบจะนึกว่าตัวผ่นไปเสียแล้ว เพราะไม่นึกว่าจะได้เห็นภาพมหัศจรรย์อย่างนี้ ข้าพเจ้ารำพึงในใจเลียนแบบนายนิพนธ์ธิเบศร์ว่า

เรื่องเรื่องไตรรัตน์พัน	พันแสง
รินรสพระธรรมแสง	ค่าเช่า
เจดีย์สำแสนแซง	เสียดยอด
เราต่างก้มกราบเกล้า	นอนน้อมวันทา

สายตาของข้าพเจ้าบอกว่า พระเจดีย์ที่เห็น ๆ อยู่นี้มีจำนวนหมื่น เพื่อนชาวพม่าบอกว่า มีจำนวนล้าน แต่ได้พบหลักฐานว่า เมืองพุกาม ซึ่งยาวไปตามแม่น้ำเอราวดี ๒๐ ไมล์ กว้างประมาณ ๕ ไมล์นั้น มีเจดีย์เท่าที่ทางการสำรวจแล้วประมาณ ๕,๐๐๐ หรือ ๖,๐๐๐ องค์ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องยอมรับว่า พม่าเป็นดินแดนพระเจดีย์จริง ๆ จะหาประเทศใดในโลกแข่งขันกับพม่าในเรื่องจำนวนพระเจดีย์หาไม่ได้แน่

แล้ว ถึงเมืองไทยก็ต้องยกธงขาว เพราะเราไม่เคยแข่งขันกันสร้างพระเจดีย์ แต่ถ้าว่าถึงการแข่งขันสร้างวัดกันละก็พม่าแพ้เรา เพราะไทยเราเคยนิยมแข่งขันกันสร้างวัดเอาเป็นเอาตายกันมาแล้ว อย่างในยุคกรุงศรีอยุธยา ก็เล่ากันว่าเศรษฐีทุกคนจำเป็นต้องสร้างวัดเป็นลานเล่นให้ลูกหลานเศรษฐีคนใดไม่มีวัดเป็นของตัวเอง เวลาลูกหลานไปเล่นลานวัดคนอื่นก็จะถูกให้อำไยให้ได้อาย

การสร้างเจดีย์ในพม่า ไม่ใช่สร้างไว้เพื่อความสวยงามของบ้านเมืองเท่านั้น แต่เขาส่งขึ้นเพื่อสักการะบูชาจริง ๆ และเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่ความนับถือพระเจดีย์แต่ละองค์ย่อมจะลดหลั่นลงไปตามความสำคัญ สำหรับพระเจดีย์ใหญ่ ๆ เช่น พระเจดีย์ชเวดากอง สุธเลเจดีย์ หรือพระธาตุมุเตา เขาสร้างไว้สำหรับสักการะบูชาของคนหมู่มาก อนึ่ง การบูชาพระเจดีย์นั้น เขาไม่เลือกเทศกาลอย่างของเรา เขาไปสักการะกันทุกวันทุกเวลาไม่ขาด เรื่องนี้ เป็นเรื่องจริงที่ไม่น่าเชื่อผิดกับเมืองเรา ซึ่งเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อแต่เป็นความจริง คือการที่เราไหว้พระเจดีย์ตามเทศกาล พระปฐมเจดีย์ ภูเขาทองและพระสมุทรเจดีย์ นิยมไหว้กันเดือน ๑๒ พระบาทสระบุรีนิยมไหว้กันเดือน ๓ ส่วนเดือนอื่น ๆ คล้าย ๆ กับจะไม่มีความศักดิ์สิทธิ์จึงไม่นิยมไหว้กันเลย พูดไปทำไมมี แม้แต่พระแก้วมรกต ก็หาได้เปิดสักการะทุกวันไม่ คงเปิดเฉพาะวันพระ วันอาทิตย์ กับวันที่มีพิธีใหญ่ ๆ เท่านั้น^๑ แต่ก็ยังมีสถานศักดิ์สิทธิ์บางแห่งมีคนนิยมไปสักการะบูชาทุกวัน

๑. ปัจจุบันนี้ได้เปิดให้สักการะทุกวันแล้ว

เหมือนกันคือ วัดเล่งเน่ยยี่กับศาลเจ้าพ่อหลักเมือง แต่เขาไปขอหอยกันเท่านั้น!!

การสร้างเจดีย์เป็นวิญญูณของพม่าโดยไม่ต้องสงสัย ความงามวิไลในสายตาของพม่านั้น น่าจะได้แก่ความงามอร่ามเรืองของเจดีย์ ฉะนั้น เจดีย์สำคัญ ๆ จึงต้องทาทาด้วยแผ่นทองคำ ประดับเพชรนิลจินดาที่ยอดมงกุฏ และพยายามหาทางสร้างไว้ในที่สูงเด่นที่สุดเท่าที่จะหาได้ และเพื่อให้เจดีย์นั้น ๆ สวยสดอยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง เขาจึงอุดส่วท่อสายไฟขึ้นไปบนยอดเจดีย์ ประดับไฟฟ้าหลากรูปหลากสีสดุดตาสดุดใจผู้ได้พบเห็นจริง ๆ ข้าพเจ้ายังจำภาพสุนทรียะนั้นได้ดีอยู่เสมอ

เมื่อได้เห็นศรัทธาอันแรงกล้าในพระพุทธศาสนาของพม่าเช่นนี้แล้ว ทำให้ต้องตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เรื่องนี้มีสาเหตุจากอะไรหนอ?

เมื่อนึกถึงหลักวิชาบางอย่าง อธิบายอำนาจลึกลับของสิ่งแวดล้อมแล้ว ทำให้พบคำตอบด้วยตนเองอย่างไม่ค่อยแน่ใจนักคือ เหตุสำคัญคงเนื่องมาจากการสร้างพระเจดีย์นี้เอง ข้าพเจ้าคิดว่าทุก ๆ ท่านคงจะเชื่อในเรื่องราวอำนาจของสิ่งแวดล้อมหรืออิทธิพลของตัวอย่าง การสอนที่จะให้ได้ผลดีที่สุดนั้นก็คือ การทำตัวให้เป็นตัวอย่างก่อน ไม่ใช่ Do as I say, not as I do (จงทำอย่างที่ผมบอก อย่าทำอย่างที่ผมทำ) พระพุทธศาสนาเองก็เห็นความสำคัญในเรื่องสิ่งแวดล้อม จึงวางหลักเรื่องคบคนไว้ว่า “อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญฺจ เสวนา อย่าคบคนพาล แต่จงคบกับบัณฑิต และหลักในการสร้างตัวตั้งหลักฐานนั้น

ท่านก็สอนให้รู้จักเลือกถิ่นที่อยู่ให้เหมาะสม คือเลือกถิ่นที่เจริญ
หรือมีทางจะก้าวหน้า (หลักปฏิรูปเทศ)

พูดถึงเรื่องนี้ทำให้นึกถึง ยอช เบอรัณาดซอว์ ปรัชญา เมธี
ปากตะไกร ของอังกฤษ และนักคิดผู้ยิ่งใหญ่แห่งศตวรรษที่ ๒๐
ท่านกล่าวถึงผลแห่งความก้าวหน้าอันผาสุกของสังคมปัจจุบันไว้ว่า

“โรมมหาราช กำลังเจริญในด้านความสำคัญส่วนหนึ่งของสังคม
โรมมหาราชแล้ว ๆ ย่อมร้ายกาจ พอ ๆ กับโรงเรียนหรือวัดแล้ว ๆ เพราะ
อารยธรรมสมัยใหม่ย่อมรวมโรมมหาราชไว้ด้วยในฐานะที่เป็นได้ทั้ง
โรงเรียนและวัด

“ชีวิตสังคมและชีวิตส่วนบุคคล ได้กลายเป็นชีวิตละครประจำวัน
ยิ่งขึ้น ไกเซอร์ผู้เผด็จการประธานาธิบดีหรือนายกรัฐมนตรีสมัย
ปัจจุบัน ย่อมเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากตัวแสดงที่สลักสำคัญ
สิ่งที่หนังสือพิมพ์ตีพิมพ์ก็คือบทบาท สถิติของศาลก็แสดงให้เห็นว่า
เวทีกฎ มีอิทธิพลเหนือความประพฤติของบุคคลมากมายอย่างไม่
เคยมีมาแต่ก่อน และมีอิทธิพลในด้านข้างแล้ว”

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ขึ้นชื่อว่าความจริงแล้ว ไม่ว่าคนศาสนาไหนจะ
กล่าว และไม่ว่าจะกล่าวในยุคใดสมัยใด ณ ที่ใดของมุมโลก เนื้อแท้
ต้องตรงกันเสมอ เช่นเดียวกับน้ำดาลทราย ไม่ว่าเราจะจับกินที่ไหน
เป็นหวานเหมือนกันทั้งนั้น ฉะนั้น จึงน่าจะสรุปในเรื่อง พิมพ์ใจ
นี้ได้ว่า มนุษย์มิใช่จะอะไรอื่น ที่แท้ก็คือขี้ผึ้งของสิ่งแวดล้อมนั่นเอง
ความเคลื่อนไหวรอบ ๆ ตัวเราทั้งที่เกิดจากน้ำมือมนุษย์และธรรมชาติ

ย่อมมีอำนาจเหนือชีวิตมนุษย์ไม่แพ้พระพรหมธาดาผู้ชอบลิขิตชีวิต
สัตว์โลกเลย

ลักษณะพิเศษของการสร้างเจดีย์ในพม่า นับว่าเป็นสิ่งแวดล้อม
อันสำคัญที่กล่อมเกลাজิตใจประชาชนให้มีศรัทธาปสาทะฝังมั่นใน
พระพุทธศาสนา ทั้งนี้เพราะลักษณะการสร้างของเขามีลักษณะเด่น ๆ
อยู่ ๒ ประการคือ

๑. พยายามสร้างให้โตใหญ่ สร้างไว้ในที่สูงเด่น และสร้างให้มี
แสงแวววับจับจิต

๒. พยายามสร้างไว้เป็นจำนวนมาก เรียงรายไว้ทั่ว ๆ ไปแม้แต่
ในทุ่งนาป่าเขา

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เห็นธรรมดาอยู่เอง ที่ประชาชนทุกคนทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะอยู่สารทิศใด ย่อมจะมองเห็นพระเจดีย์ได้เกือบ
ทุกอิริยาบถ และดูเหมือนเขามีธรรมเนียมประจำชาติว่า ขึ้นชื่อว่าคน
พม่าแล้ว จะต้องไหว้พระเจดีย์วันละ ๑ ครั้งจึงจะเป็นมงคล เมื่อเป็น
เช่นนี้ก็หมายความว่าพระพุทธศาสนาย่อมซึมแซงอยู่ทั่วไปใน
สายลมและแสงแดดของพม่า เพราะพระเจดีย์ก็คือสัญลักษณ์แห่ง
พระพุทธศาสนาแปลว่า บรรยากาศของพม่าอบอวลไปด้วยอิทธิพลของ
พระพุทธศาสนา อนึ่งเล่าในพม่านั้น ไม่ค่อยมีภาพชั่วตาชวนใจ
และทำทลายต่อศีลธรรมมากนัก เท่าที่สังเกตภาพโปสเตอร์ต่าง ๆ ก็ดี
ภาพในหน้าปกหนังสือพิมพ์หรือแมกกาซีนต่าง ๆ ซึ่งมีมากไม่แพ้
เมืองเราก็คดี มักจะเห็นผู้หญิงนุ่งมากหม่มมาก ไม่นุ่งน้อยหม่มน้อยอย่าง

ของเรา สิ่งเหล่านี้ประมวลเข้าเป็นบรรยากาศแห่งพระพุทธศาสนา
 กล่อมเกลাজิตใจประชาชนชาวพม่าให้ดื่มด่ำอยู่ในพระพุทธศาสนา
 ถึงขนาดสละเงินเป็นแท่ง ๆ ทองเป็นถั่ง ๆ ถมอยู่ในพระเจดีย์ และ
 ขอมวางชีวิตเป็นเดิมพันในการผดุงพระพุทธศาสนาที่เดียว แปลว่า
 พม่าสร้างเจดีย์แล้วเจดีย์ก็สร้างพม่าอีกต่อหนึ่ง เช่นเดียวกับไทย
 เราสร้างวัด แล้ววัดก็สร้างเรา เราสร้างโรงเรียน โรงเรียนก็สร้าง
 เรา เราสร้างสิ่งใด สิ่งนั้นก็สร้างเรา เป็นกงเกวียนกำเกวียนที่เห็น
 ได้ง่าย ๆ

ต่อคำถามที่ว่า ทำไมชาวพม่าจึงนับถือพระพุทธศาสนาเคร่งครัด
 นกนั้น ก็เป็นอันได้คำตอบโดยสรุปว่า

“เป็นเพราะใต้ฟ้าพม่าอุดมด้วยยอดเจดีย์อร่ามเรืองด้วย
 สุวรรณหงษาทาบทั่วองค์พระสถูป บรรยากาศทั่วไปในพม่า
 จึงอบอวลไปด้วยสัญลักษณ์แห่งพระพุทธศาสนา สิ่งเหล่านี้แหละ
 ประมวลเข้าเป็นแม่พิมพ์ทางใจ หล่อหลอมลูกหลานพม่าให้เติบโต
 ขึ้นภายในวงล้อมแห่งพระพุทธศาสนา เลือดทุกหยดซึมซับซึมอยู่
 ด้วยกระแสธารแห่งธรรมรส เมื่อทั่วทั้งพม่าหายใจเป็นเรื่องราวศาสนา
 อย่างนี้ การที่พม่าสามารถลงทุนเป็นเรือนล้านทำสังคายนาครั้งที่
 ๖ นี้ จึงดูเกือบจะเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับพม่าเสียแล้ว ยากที่ใครจะ
 เอาอย่างได้

โอ! พระเจดีย์ แม่พิมพ์ทางใจของพม่าแท้หนอ

นิพพานกัวลัมเปอร์

(นำลงหนังสือ เขมสิริอนุสรณ์ ๒๕๐๔)

ฟังเพียงชื่อเรื่อง ขอได้โปรดอย่าเพ้อตกใจคำว่า “นิพพาน” และถ้อยคำอื่นคำว่า ที่เมืองกัวลัมเปอร์ มลายู (เดี๋ยวนี้เรียก “มาเลเชีย”) นั้น เขามีนิพพานเป็นสินค้าสำเร็จรูปเหมือนเครื่องกระป๋องไว้จำหน่ายกันทั่วไป ข้าพเจ้าตั้งชื่อเรื่องอย่างนี้ เพียงเพื่อเป็นสะพานนำท่านไปสู่สิ่งที่เหมือนกับ นิพพาน ทางพระพุทธศาสนา ที่ข้าพเจ้าเห็นมาที่เมืองมลายูโน่นเท่านั้น เรื่องเป็นอย่างนี้

เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๐๔ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมคณะพระธรรมทูตไปเยือนสหพันธรัฐมลายู (มาเลเชีย) เป็นทำนองบุญจาริก และเยี่ยมพุทธศาสนิกชนที่นั่น หัวหน้าคณะฝ่ายสงฆ์ได้แก่ ท่านเจ้าคุณธรรมวโรดม วัดสังเวชวิศยาราม^๑ ส่วนฝ่ายฆราวาสมี ท่านพลตรี ศิริ ศิริโยธิน ผู้แทนพุทธสมาคม ชลบุรี เป็นหัวหน้า ข้าพเจ้าไปในฐานะผู้แทนยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชานุอุปถัมภ์ นอกจากนี้ก็ยังมีพระสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ประกอบเป็นคณะ รวมทั้งเจ้าหน้าที่กรมการศาสนา สองนาย และมีอุบาสิกาสื่อมวลชน อาสาสมัครสมทบไปด้วยอีกหลายคน พวกเราได้ไปเยี่ยมศาสนสถาน และพุทธศาสนิกชนตามเมืองต่าง ๆ ตลอดถึงบ้านเล็กเมืองน้อยหลาย

๑. ต่อมาได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระวันรัต

แห่ง เช่น ปีนัง ไทรบุรี ปะลิส กัวลาลัมเปอร์ โกตาบารู มะละกา และสิงคโปร์ เป็นต้น ทุกๆ แห่งที่ผ่านไปได้รับการต้อนรับอย่าง อุ่นหนาฝาคั่ง แม้ว่าส่วนหนึ่งของพุทธศาสนิกชนเหล่านั้น จะเป็นชาว จีน พุทธภาษารธรรมดาไม่รู้เรื่องกัน แต่เราก็พูดกันรู้เรื่องด้วยภาษาใจ ภาษาธรรมะ ภาษาของพระพุทธเจ้า จึงทำให้เรารู้จักกัน เข้าใจกัน และซาบซึ้งในรสนิมของกันและกัน ทำให้ดีใจว่า ได้ไปพบญาติเก่าที่ จากกันไปนาน

บรรดาสิ่งที่ได้พบเห็นครั้งนั้น มีมากอย่าง ล้วนน่าสนใจตาม วิสัยของคนค้นถิ่นที่เพิ่งเห็น ในส่วนที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ก็มีสิ่งที่น่าตื่นตื้นอยู่ เช่น จำนวนผู้นับถือพระพุทธศาสนาในมลายู ตามตัวเลขก็นับว่ามากโข นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมทางศาสนาหลาย อย่างที่พุทธศาสนิกชนที่นั่น จัดทำขึ้นอย่างเป็นล่ำเป็นสัน เช่น การ ดำเนินงานของพุทธสมาคม และการตั้งโรงเรียนโดยองค์การพุทธ- ศาสนาท่านองเดียวกับโรงเรียนอัสสัมชัญ หรือคอนแวนต์ในบ้านเรา ทำได้ผลดีมาก ทั้งนี้ปีนังและสิงคโปร์ซึ่งข้าพเจ้าจะขอสงวนไว้เล่าใน รายละเอียดเมื่อมีโอกาส

แต่สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นตื้น ก็คือ สิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า “นิพพาน-กัวลาลัมเปอร์” นั่นแหละ ที่ตื่นตื้นก็เพราะ ผู้ค้นพบ นิพพานนี้ไม่ใช่พระพุทธศาสนา แต่เป็นเพียงองค์การสมาคมอันหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “Pure Life Association” ลักษณะและวิธีการของ สมาคมนี้นี้ ก็แปลกอยู่เหมือนกัน กล่าวคือ เป็นองค์การรวมหลักและ

วิธีการของศาสนาสำคัญๆ ของโลกมาเป็นงานขององค์กรนี้ ในวิหาร ซึ่งเป็นที่บำเพ็ญเพียรภาวนานั้น มีเครื่องหมายศาสนาทั้งของพุทธ, คริสต์ และอิสลาม ติดอยู่ข้างผนังทั้งสองด้าน (ดูๆ ก็คล้ายกับองค์กร เอ็ม. อาร์. เอ. ซึ่งเราเคยค้นค้นเกรียวกราวกันมาแล้วครั้งหนึ่ง นั้นแหละ)

งานขององค์กรนี้ มีลักษณะเป็นทั้งสังคมสงเคราะห์และ อดทนสงเคราะห์ กล่าวคือ ให้บริการเลี้ยงเด็กอนาถา และในขณะที่ เดียวกัน ก็มีโรงงาน และโรงพิมพ์ดำเนินกิจการเลี้ยงตัวเองด้วย ผู้ตั้งลัทธินี้เป็นอาจารย์ใหญ่มาจากอินเดีย ผู้ที่มาต้อนรับเราวันนั้น ก็เป็นสุภาพสตรีสาวชาวอินเดีย หน้าตาคมคาย พูดอย่างคนหนุ่ม ว่า สวยเอากการอยู่ เมื่อบวกกับความมีน้ำใจงาม พูดจาไพเราะนุ่มนวล ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลาแล้ว ก็ทำให้นึกถึงความงามของพระนาง ลักษมี อุมาทะวี ตามติดขึ้นมาทีเดียว

โปรดอย่าเพ้อคิดว่า ข้าพเจ้าพูดถึงสวรรค์จันถัมนิพพานเสีย แล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะบอกท่านเดี๋ยวนี้แหละครับว่า “นิพพานนั้นอยู่ที่ ไหน?” ที่วิหารบำเพ็ญเพียรที่ผมว่า มีรูปเครื่องหมายศาสนาสำคัญ สามศาสนาติดอยู่ตามผนังตึกนั้นแหละครับ เป็นที่ประดิษฐานรูป ลักษณะของนิพพาน คือว่า

“ที่ด้านหน้าห้องโถงของวิหาร ซึ่งตามโบสถ์วิหารของเรา เรา เห็นเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปภูมินั้น เขาเอาสัญลักษณ์ของ นิพพานมาใส่ไว้แทน โดยทำเป็นรูปวงกลมลอยอยู่ในที่ว่างไม่มี

แท่นรอง มีเส้นรอบวงเป็นสี่ต่างๆ ถึง ๘ เส้น ๘ สี เมื่อเลยเส้นรอบวงที่ ๘ ไปก็เป็นที่ว่างเปล่าโดยรอบ ถัดจากที่ว่างไปก็ถึงจุดกลมๆอยู่ตรงกลาง ทำด้วยแก้วใสสีขาว มีไฟสว่างข้างในเหมือนหลอดไฟฟ้า”

ข้าพเจ้าเพ่งมองรูปนี้อยู่นาน ก็หาคำตอบไม่ได้ จึงขอถามสุภาพสตรีผู้น่าทึ่งว่า เป็นอะไร? เธออธิบายให้ฟังว่า “นั่นคือ กรรมวิธีที่จะเข้าถึงจุดใจกลางคือนิพพาน ซึ่งจะต้องผ่านวิถีโลกียะมาหลายชั้น ดูได้จากเส้นรอบวงสี่ต่างๆ ซึ่งสมมุติเป็นชั้นโลกียะ ๘ ชั้นด้วยกัน คือ

ชั้นที่ ๑ เป็นจุดกลมเล็กๆ ล้อมวงกลม เป็นจุดสีดำทึบ หมายถึง นรก

ชั้นที่ ๒ เป็นเส้นรอบวงกลม สีดำจาง หมายถึง อสุรกาย

ชั้นที่ ๓ เป็นเส้นรอบวงกลม สีม่วง หมายถึง มนุษย์

ชั้นที่ ๔ เป็นเส้นรอบวงกลม สีเขียว หมายถึง เทวดา

ชั้นที่ ๕ เป็นเส้นรอบวงกลม สีน้ำเงิน หมายถึง สุนทรียภาพ

ชั้นที่ ๖ เป็นเส้นรอบวงกลม สีเหลือง หมายถึง ปัญญา

ชั้นที่ ๗ เป็นเส้นรอบวงกลม สีแดง หมายถึง การบูชาบวง-

สรวง

ชั้นที่ ๘ เป็นเส้นรอบวงกลม สีส้ม หมายถึง การสละโลกียะทั้งหมด

ขั้นต่อไป ก็ผ่านที่ว่าง แล้วถึงจุดกลมๆ ตรงกลาง คือพระนิพพาน

นี่คือคำอธิบายของสุภาพสตรีใจงามผู้นั้น

นิพพานแบบนี้อธิบายง่ายดีจริงๆ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดประทับใจถึงต้องอุทานกับตัวเองว่า “อ้อ นิพพาน กัวลาลัมเปอร์ เป็นอย่างนี้เองแหละ”

และยังมีสิ่งประทับใจอีกอันหนึ่ง เกิดขึ้นที่ห้องรับรองของเขา แม้ว่าจะประทับใจตื่นกว่าเรื่อง “นิพพาน” แต่เป็นเรื่องน่ารู้ยิ่ง ถ้าข้ามไปเสียก็น่าเสียดาย ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตเก็บๆ มาเล่ารวมกันไว้ด้วย

สิ่งที่ว่านี้เป็นปริศนาธรรม เขียนเป็นภาษาอังกฤษ เป็นปริศนาธรรมที่แปลกทั้งวิธีการเขียน และข้อคิดอันลึกซึ้ง คือมีคำตอบสั้นๆ ประกอบด้วยเหตุผลฟังง่ายๆ ควบอยู่กับคำถามทุกข้อ ปริศนาธรรมที่ว่านี้มี ๕ ข้อ ข้าพเจ้าขอคัดมาตามต้นฉบับ ไม่ตัดไม่เติมดังต่อไปนี้

1. What is the oldest of all things?
“God,” because He has always existed.
2. What is the most beautiful of all things?
“The Universe” because it is the work of God.
3. What is the greatest of all things?
“Space,” Because it contains all that has been created.

4. What is the most constant of all things?
"Hope," Because it still remains with man.
5. What is the best of all things?
"Virtue," because without it there is nothing good.
6. What is the quickest of all things?
"Thought," because in less than a minute, it can fly to the end of the Universe.
7. What is the strongest of all things?
"Necessity," which makes the man face to all the dangers of life.
8. What is the easiest of all things?
"To give advice."
9. What is the most difficult of all things?
"To know Thyself."

เพื่อประโยชน์สำหรับท่านที่ไม่คุ้นกับภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าขอ
ถือโอกาสแปลไว้ด้วย ส่วนท่านที่เป็นกันเองกับภาษาอังกฤษอยู่
แล้ว ก็ผ่านไปได้เลย แต่ถ้าท่านนี้กว่า จะตรวจให้คะแนนผมละก็
จะอ่านคู่มือได้ เชิญครับ

๒. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรสวยงามที่สุด?
คำตอบ “สากลจักรวาล” เพราะเป็นงานของพระเจ้า
๓. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรใหญ่ที่สุด?
คำตอบ “อวกาศ” เพราะเป็นที่รวมไว้ซึ่งสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างแล้ว
๔. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรยั่งยืนที่สุด?
คำตอบ “ความหวัง” เพราะสิ่งนี้มีประจำอยู่กับมนุษย์เสมอ
๕. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรดีที่สุด?
คำตอบ “คุณธรรม” เพราะเมื่อปราศจากสิ่งนี้แล้ว ก็ไม่มีอะไรดีเลย
๖. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรเร็วที่สุด?
คำตอบ “ความคิด” เพราะใช้เวลาไม่ถึงนาทีที่ความคิดแล่นไปได้ไกลถึงขอบจักรวาล
๗. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรแข็งแรงที่สุด?
คำตอบ “ความจำเป็น” ซึ่งผลักดันให้มนุษย์กล้าผจญกับอันตรายแห่งชีวิตทุกอย่าง
๘. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรทำได้ง่ายที่สุด?
คำตอบ “การให้คำแนะนำ” (หรือสอนคนอื่น)
๙. บรรดาสรรพสิ่ง มีอะไรทำได้ยากที่สุด?
คำตอบ “คือการรู้จักตัวเอง”

ข้าพเจ้าควรจบเรื่องนี้ลงเพียง อวสาน ของคำแปลปริศนา แต่ยังไม่ลง เพราะในปริศนาตัวเอง ทั้งๆ ที่ภาษาก็ง่าย เหตุผลก็ธรรมดา เหลือเกิน แต่มีบางอย่างที่เข้าใจยาก โดยเฉพาะในข้อ ๘ และ ๙ ซึ่งเจ้าของปริศนาให้แต่คำตอบ ไม่ได้ให้เหตุผลไว้เหมือนข้ออื่นๆ เห็นจะเป็นเพราะ เป็นเรื่องเข้าใจง่ายแต่อธิบายยากนั่นเอง บางทีปริศนานี้อาจสัมพันธ์กับ พระนิพพาน ในวงกลมนั้นก็ได้อ เพราะในเส้นรอบวงที่ ๗ และ ๘ นั้น ใกล้เคียงพระนิพพานแค่อ้อมแล้ว เป็นเรื่องเข้าใจง่าย อาจจะเป็นได้ไหมว่า ถ้าใครสามารถอธิบายปริศนาข้อ ๘ ข้อ ๙ ได้ด้วยตนเองแล้ว ผู้นั้นก็จะหลุดรอดจากโลกียะ ลอยโลดไปสู่พระนิพพานทันที

ข้าพเจ้าขอฝากท่านผู้อ่านไปลองคิดเป็นการบ้านดูเองก็แล้วกัน.

ประกาศของคณะผู้ก่อตั้งมูลนิธิ

เรื่อง การจัดตั้งมูลนิธิวัดนาคำใหญ่เพื่อการศึกษาและ

สาธารณกุศล

โดยที่บ้านนาคำใหญ่มีอายุนับร้อยปี ตามประวัติสืบจากผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่า ลูกหลานบริวารของพระวอพระตา ผู้สร้างเมืองอุบล ได้อพยพออกมาตั้งเป็นหมู่บ้านนาคำ โดยถือินิมิตว่า มีน้ำซับน้ำซึมอยู่ ส่วนหนึ่งทางซ้ายทุ่งติดกับป่าใหญ่ และโดยที่ผู้มาตั้งเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ และภูมิประเทศก็ติดกับป่าใหญ่และผู้คนที่อพยพกันมาก็เป็นหมู่ใหญ่ จึงขนานนามหมู่บ้านของตนว่า “นาคำใหญ่” และเมื่อการปฏิรูปการปกครองแผ่นดินตั้งแต่สมัยของสมเด็จพระปิยมหาราชรัชกาลที่ ๕ โดยใช้พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ร.ศ. ๑๑๖ เป็นต้นมานั้น หมู่บ้านนี้ก็ได้รับการยกฐานะเป็น “ตำบลนาคำใหญ่” ในเวลาต่อมา

บรรพบุรุษของนาคำใหญ่ได้ช่วยกันพัฒนาหมู่บ้านของตนให้เจริญขึ้นตามยุคตามสมัย และโดยที่มีสายดาไกลจึงได้ส่งเสริมการพัฒนาบุคลากร โดยเฉพาะในด้านการศึกษา จะเห็นได้จากการจัดตั้ง โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนนักธรรม ซึ่งได้ร่วมมือกับทางราชการในยุคแรกๆ ที่จังหวัดอุบล พัฒนาการศึกษาดำเนินการตามพระบรมราชโองบายของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ กุลบุตรกุลธิดาหมู่บ้านนี้และหมู่บ้าน

อื่นๆ ในตำบลนาคำใหญ่ก็ได้อาศัยสถาบันการศึกษาทั้ง ๒ แห่งนี้ ศึกษาเล่าเรียน มีอาชีพเลี้ยงตัว เลี้ยงครอบครัว ช่วยกันพัฒนาหมู่บ้าน และร่วมมือกับทางราชการในการพัฒนาชาติบ้านเมืองตลอดมา บ้านนาคำใหญ่จึงเป็นศูนย์การพัฒนาท้องถิ่นตั้งแต่ต้นมา

การส่งเสริมการพัฒนานุเคราะห์ที่สำคัญก็คือ ในปี พ.ศ. ๒๔๗๔ ชาวบ้านนาคำใหญ่นำโดย คุณพ่อ ขุนราษฎร์บริบาล กำนันตำบลนาคำใหญ่ ในยุคนั้น ได้มองเห็นความสำคัญในการทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา จึงได้คัดเลือกพระภิกษุองค์หนึ่งคือ พระภิกษุเหรียญ และสามเณรองค์หนึ่งคือ สามเณรช่า (ต่อมาเปลี่ยนเป็น ทองสา และต่อมาเปลี่ยนเป็น ประสาร) ทั้งสองท่านนี้สอบนักธรรมตรีได้แล้ว จึงได้รับการคัดเลือกส่งไปศึกษาต่อที่กรุงเทพมหานคร โดยเรียไรจากชาวบ้านผู้มีศรัทธาเป็นค่าพาหนะและทุนการศึกษาตอนต้นๆ ในเวลาต่อมาท่านทั้งสองนี้ก็ได้ศึกษาเล่าเรียนพระปริยธรรมจนสอบได้เป็นเปรียญ ๖ ประโยค และเปรียญ ๘ ประโยค ตามลำดับ และได้ทำประโยชน์แก่ประเทศชาติและพระพุทธศาสนาเป็นส่วนรวม จนเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาบ้านนาคำนั้น ท่านทั้งสองก็ได้มีส่วนช่วยทะนุบำรุงส่งเสริมตลอดมาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง วัดนาคำใหญ่ ซึ่งได้รับคัดเลือกให้เป็น วัดพัฒนา ของกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ นั่นก็เป็นผลงานของผู้ที่ได้รับทุนการศึกษาของชาวนาคำใหญ่ดังกล่าวแล้ว และจะเห็นได้ว่า การ

ที่พระภิกษุสามเณรของนาคำใหญ่ได้ไปศึกษาเล่าเรียน ตลอดจนลูกหลานชาวนาคำใหญ่ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ ในเวลาต่อมา ก็เป็นผลจากการที่สายตาไกลของบรรพบุรุษชาวนาคำใหญ่ทั้งสิ้น ฉะนั้นเพื่อเจริญรอยตามบรรพบุรุษของบ้านนาคำใหญ่ในการส่งเสริมการพัฒนาศึกษาการพัฒนาท้องถิ่นตั้งแต่ต้นมาดังกล่าวแล้ว คณะผู้ใหญ่ชาวนาคำซึ่งเป็นผู้นำท้องถิ่นอยู่ในขณะนี้จึงได้ประชุมปรึกษาและตกลงจัดตั้งมูลนิธิวัดนาคำใหญ่เพื่อการศึกษาและสาธารณกุศล ทั้งนี้เพื่อถวายเป็นพระราชสักการะเทอดพระเกียรติในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในมหามงคลสมัยที่เจริญพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบ ในปี ๒๕๓๐ นี้

วัตถุประสงค์ของมูลนิธิมีดังนี้

๑. เพื่อสร้างกิจกรรมเทอดพระเกียรติในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวโรกาสมหามงคลที่ทรงมีพระชนมพรรษาครบ ๕ รอบ

๒. ให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อส่งเสริมการศึกษา ของกุลบุตรกุลธิดา และพระภิกษุ สามเณร ชาวบ้านนาคำใหญ่

๓. ให้ความช่วยเหลือในการก่อสร้างและบูรณะซ่อมแซมอาคาร สถานที่ ของวัดสุวรรณารามบ้านนาคำใหญ่

๔. ให้ความช่วยเหลือในการก่อสร้างบูรณะซ่อมแซมสิ่งสาธารณสมบัติของหมู่บ้านและโรงเรียน

๕. ร่วมมือกับทางราชการส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่นในด้านอาชีพ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีของชุมชน

๖. เมื่อมูลนิธิมีขีดความสามารถทางการเงินสูง อาจขยายความช่วยเหลือไปยังหมู่บ้านอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารเห็นสมควร

๗. ให้การสงเคราะห์แก่ผู้ได้รับอุบัติเหตุอย่างร้ายแรง ตามความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร

๘. มูลนิธินี้ไม่ดำเนินกิจการที่เกี่ยวกับการเมือง
ฉะนั้นจึงประกาศเพื่อทราบทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

พ. ห. ง. ค.

(พันโทประสาร ทองภักดี)

ประธานคณะผู้ก่อตั้ง

๖๒๕/๔ ซอยเจริญพาณิชย์ ตลาดพร้าวซอย ๓

ถนนลาดพร้าว กทม. ๑๐๕๐๐

โทร. ๕๑๑๐๐๗๘

รายนามคณะผู้ก่อตั้งมูลนิธิ

๑. พ.ท. ประสาร ทองภักดี ประธานกรรมการ

รองประธานกรรมการ

๒. ประธานสภาตำบล และกำนัน นายทองสุรีย์ พันผา
๓. นายชม สุวรรณพงษ์
๔. นายรจน์ สลักคำ อดีตกำนันนาคำใหญ่

กรรมการ

๕. พระครูสุวรรณเขตมงคล วัดนาคำใหญ่
๖. พระมหาศรี วัดสีตาราม กรุงเทพฯ
๗. พระบุญเลื่อน วัดมหาธาตุฯ กรุงเทพฯ
๘. พระถาวร วัดสีตาราม กรุงเทพฯ
๙. พันจ่าอากาศเอก อาจณรังค์ พันผา
๑๐. นายประวิติ ทางทอง
๑๑. นายพา สลักคำ
๑๒. นายวินัย ตางาม อดีตครูใหญ่ ร.ร.นาคำใหญ่
๑๓. นายนิยม สุวรรณพงศ์
๑๔. น.ส. ถອງศรี ถาวรพัฒน์

๑๕. ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ต. นาคำใหญ่
 ๑๖. ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ ต. นาคำใหญ่
 ๑๗. นายบุญมี ภักดี
 ๑๘. นายชน ไชยานุกูล
 ๑๙. นายถัน ทางทอง
 ๒๐. นายหนู ศรีสุข
 ๒๑. นายเล็ง พินผา
 ๒๒. นายณรงค์ สลักคำ
 ๒๓. นายสมบาล แสนแก้ว
 ๒๔. นายนิพนธ์ ทิมาบุตร กรรมการ และ นายทะเบี่ยน
 ๒๕. นายวิจิตร จำลองพันธ์
 กรรมการ และ ผู้ช่วยนายทะเบี่ยน
 ๒๖. นายอานวย สมศรี นักธุรกิจประจำหมู่บ้านนาคำใหญ่
 กรรมการ และ เหนรัญญิก
 ๒๗. นายจรัส พินผา กรรมการ และ ผู้ช่วยเหนรัญญิก
 ๒๘. นายบุญธรรม ภักดี ครูใหญ่ ร.ร. ประชาบาลนาคำใหญ่
 กรรมการ และ เลขานุการ
 ๒๙. นายบุญโฮม พวงเพชร กรรมการ และ ผู้ช่วยเลขานุการ

รายนามผู้บริจาคร่วมสมทบทุน มูลนิธิวัดนาคำใหญ่ เพื่อการศึกษาและสาธารณกุศล

๑. ผู้บริจาคตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป

๑. นายนคร- นางคัมภีร์ ถาวรพัฒน์ ^๑	บริจาค ๑๐,๐๐๕ บาท
๒. พ.ท.ประสาร ทองภักดี	บริจาค ๑๐,๐๐๕ บาท
๓. แม่ใหญ่พุ่ม ภักดี	บริจาค ๑๐,๐๐๐ บาท

๒. ผู้บริจาคตั้งแต่ ๑,๐๐๐ บาทขึ้นไป

๑. พันจ่าอากาศเอกอาจณรงค์ พันผา	บริจาค ๘,๐๐๐ บาท
๒. คุณสังกิต สุวรรณकर	บริจาค ๒,๑๐๐ บาท
๓. คณะผ้าป่านำโดยพระมหาศรี ดิจิโณ	บริจาค ๒,๐๐๐ บาท
๔. พ.อ.หลวงประกิตเวชศักดิ์	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๕. พ.ต.ต.บุญเสริม สุสุข	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๖. พระครูสุวรรณเขตมมงคล	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๗. นายรอด ภักดี	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๘. นายราहुล- นางเฉียบ ภักดี	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๙. นายรจน์ สลักคำ	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๐. นายคล้าย อ้วนเหมือน	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

๑ นายนคร ถาวรพัฒน์ เป็นผู้นำความคิดริเริ่มจัดตั้งมูลนิธินี้ไปปรึกษา พ.ท.ประสาร ทองภักดี และตกลงดำเนินการกัน จึงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในงานกุศลนี้ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ต้องมาประสบอุบัติเหตุสิ้นชีวิตลงกระทันหัน เมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๓๐

๑๑. นายเพ็ง บุญทน	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๒. ท่านอาจารย์ทองสา ฐานทิโน	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๓. นายกิ่ง สู้สุข	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๔. น.ส.ประนอม พันธุ์ดี	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๕. นายบุญจันทร์ พื้นผา	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท
๑๖. แม่สุข สู้สุข	บริจาค ๑,๐๐๐ บาท

๓. ผู้บริจาค ตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป

๑. อาจารย์เจ็ดโหม ส.จันทราทิพย์	บริจาค ๕๐๐ บาท
๒. นายสด ภัคดี	บริจาค ๕๑๐ บาท
๓. ท่านอาจารย์ถาวร กตปุณฺณ	บริจาค ๕๐๐ บาท
๔. อาจารย์สด ภัคดี	บริจาค ๕๐๐ บาท
๕. คุณสมพร ประดับหิน	บริจาค ๕๐๐ บาท
๖. คุณวินัย พันธุ์ดี	บริจาค ๕๐๐ บาท
๗. อาจารย์ประดิษฐ์ พาชั้น	บริจาค ๕๐๐ บาท
๘. อาจารย์บุญธรรม ภัคดี	บริจาค ๕๐๐ บาท
๙. อาจารย์ชม สุวรรณพงศ์	บริจาค ๕๐๐ บาท
๑๐. อาจารย์พา สลักคำ	บริจาค ๕๐๐ บาท
๑๑. อาจารย์บุญมี ภัคดี	บริจาค ๕๐๐ บาท
๑๒. พ่อใหญ่หนู ศรีสุข	บริจาค ๕๐๐ บาท
๑๓. น.ส.ศิริลักษณ์ สลักคำ	บริจาค ๕๐๐ บาท

อำนาจการพิมพ์

นางสุนันทา เหลืองสวัสดิ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๐
๕๑๖/๒๔ ตัดทางรถไฟยมราช ถนนหลานหลวง กทม. ๑๐๑๐๐ โทร. ๒๔๒๔๑๕๕